

[Hanne Reintoft.]

forringet usandsynlig meget ved kontrakt-tillæg og tilføjelser, der stort set sætter den ud af kraft. Kun få af lejelovens paragraffer er ufravigelige, resten er blot retningsgivende. Kun udlejere og advokater kan have glæde af disse ofte kryptiske tilføjelser, der pålægger lejerne meget byrdefulde og urimelige vilkår.

Jeg kan henvide til, at bogstavelig talt alle nye lejekontrakter indeholder bestemmelser f. eks. om, at varmeregnskabet kan belastes af mange flere udgifter end bestemt i lejeloven. Der er medtaget trappelys, vask, ejendommens vandforsyning og de fælles elektricitetsudgifter, ja, endda snerydning er i visse kontrakter medtaget.

Nu kunne det måske være lige meget, hvordan pengene bliver opkrævet, lejeren kommer jo som regel til at betale i alle tilfælde, men så enkelt er det ikke. For det første kan udlejeren godt nok få dækning for alle udgifterne til disse poster, hvis de opkræves over huslejen, men så skal stigningen godkendes af huslejenævnet. Det er indført for at sikre lejerne mod ulovlige forhøjelser, men det nytter ikke meget, hvis udlejeren omgår bestemmelserne ved en tilføjelse til kontrakten. Vanskelighederne ved at kontrollere disse varmeregnskaber fremgår også af, at der årlig føres retssager om millionbeløb, som udlejerne har opkrævet for meget; ministeren kan ikke være ubekendt med det.

Endnu et argument for at ændre lejeloven: boligsikringen er for mange lejere nødvendig for at klare huslejen, selv om jeg er ganske enig i, at det er de almindelige skatteydere, der går og kompenserer hinanden, for at grundspekulanter kan tage deres profiler hjem.

Jeg skal senere gøre et par bemærkninger om boligsikringen, men i denne forbindelse må jeg gøre opmærksom på, at tusindvis af lejere faktisk snydes for boligsikring ved, at store beløb flyttes fra huslejen over på varmeregnskabet. Hvis f. eks. vand- og el-afgifter var en del af huslejen, kunne der ydes

boligsikring for dem, men når det betales over varmeregnskabet, er den mulighed udelukket.

Ændringen af lejelovens § 43 turde i sig selv være indlysende rigtig. Det kan diskuteres, om det overhovedet er rimeligt, at lejerne skal betale ejendomsskatterne, det bør vel være ejeren, der betaler; men det er under alle omstændigheder urimeligt, at lejeren skal betale udlejerens formueskat, og det er i virkeligheden det, der sker.

Når en ejendom enten ved en almindelig eller ved en ekstraordinær vurdering ansættes til en højere ejendomsskyld end hidtil, er det et udtryk for en værdiforøgelse, der alene kommer ejeren til gode; jeg tror ikke, ministeren kan bestride det. Gennem belåning eller ved salg kan ejeren kapitalisere sin værdiforøgelse og således sætte sine faktiske forbrugsmuligheder i vejret. Ejeren bliver altså rigere, og lejerne betaler skatten.

Det kan også siges på den måde, at selv om ejeren hverken belåner eller sælger ejendommen efter en forhøjelse af ansættelsen til ejendomsskyld, har han fået en forøgelse af sin kapital, en værdiforøgelse, der kan kapitaliseres. Det må være urimeligt, at lejerne skal betale ejerens formueskat.

Helt urimeligt virker loven nu, når der sammen med en almindelig vurdering, der giver højere ansættelse til ejendomsskyld, finder en nedsættelse af den kommunale grundskyldpromille sted. Den højere ejendomsværdi er en forøgelse af ejerens formue, der betales af lejeren, nedsættelse af grundskyldpromillen er en finanspolitisk lettelse, der ikke slår igennem hos forbrugerne, hos lejerne, netop fordi de skal betale ejerens nye kapitalmuligheder. Dette være sagt som et andet svar til det, ministeren spurgte mig om.

Der er ikke anlagt en ny boligpolitisk linje i boligministerens eget forslag til ændring af loven om boligbyggeri, kun en skærpelse i uheldig retning. Når ministeren i sin fremsættelse siger, at rentens stigning ikke har holdt sig inden for det ventede, si-